

Սայաթ Նովա

Աշխարհումս ախ չիմ քաշի

Աշխարհումըս ա'խ չիմ քաշի, քանի վուր ջա'ն իս ինձ ամա.
Անմահական ջրրով լիքըն օսկէ փրնջան իս ինձ ամա.
Նրստիմ` վրրէս շրվաք անիս` գարբաք վրրան իս ինձ ամա.
Սուչս իմա'ցի, է'նէնց սպանէ` սուլթան ու խան իս ինձ ամա:

Մէջքըդ` սալբու-չինարի պէս, ռանգըդ փրռանգի ատլաս է,
Լիզուդ` շաքար, պրոօշըդ` դանդ, ակոէքըդ մարգրիտ, ալմաս է.
Օսկու մէջըն մինա արած, աչքիրըդ ակնակապ թաս է.
Պատուական անգին ջավահիր, լալ-բադէշխան իս ինձ ամա:

Յիս էս դարդին վո'նց դիմանամ, մակա'մ սիրտըս ունիմ քարած.
Արտա'սունքս արուն շինեցիր, խիլքըն գըլխէս ունիմ տարած,
Նուր բադ իս` նուր բադչի մէջըն` բուրբըդ վարթով չափարած.
Վըրէդ շուռ գամ բըլբուլի պէս` սիրով սէյրան իս ինձ ամա:

Քու էշխըն ինձի մաստ արաւ. յիս գարթուն իմ, սիրտս է քընած.
Աշխարհս աշխարհով կըշտացաւ, իմ սիրտըս քիզնից սով մընաց.
Յա'ր, քիզ ինչո'վ թարիփ անիմ` աշխարհումըս բա'ն չընընաց.
Կրա'կէ, ծովէմէն դուս էկած ոաշ ու ջէյրան իս ինձ ամա:

Ի'նչ կու'լի` մէկ հիդըս խօսիս, թէվուր Սայաթ-Նովու եար իս.
Շուղքըդ աշխարհըս բորնիլ է` արեգագի դէմըն փար իս.
Հուտով հիլ, միխակ, դարիչին, վարթ, մանիշակ, սուսանբար իս,

Կարմրագուն՝ դաշտի ծաղիկ, հովտաց շուշան իս ինձ ամա: